

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОВВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

НОВИ ОПИТИ.

Злото, което се е разлило така широко изъ нашата страна, нравствената поквара, дълбоко подкопала нашия животъ, грубостта, жестокосърдието, завършината, на които робуватъ много българи, сж плодъ, на истинна, на болно време, но сж плодъ, преди всичко на една лоша възпитателна система, а по-право казано, — на липса на всъкаква възпитателна система. Семейството, което носи най-голяма отговорностъ за това дали предава на обществото здрави духомъ и тѣломъ граждани-работници, годни да подематъ тежкото бреме на всъка служба, у насъ почти нѣма съзнание за своя дълъ и затова децата, съ малки изключения, не растатъ въ къщи, както говори Евангелието за Христа, „въ премъдростъ и разумъ“, а растатъ най-често на улицата като „преуспѣватъ“ въ упорство, непослушание, безсрамие, безгрижие, бездѣлие. Но семейството, родителитъ у насъ, за голѣма скръбъ, не сж достатъчно подготвени, за да се изпълнятъ съ съзнанието за дълъ си да възпитаватъ своитъ деца. Ето защо, тази задача лежи преди всичко върху училището, което до сега по чужди внушения се отказваше отъ тази важна своя задача, като формулираше: *училището учи, но не възпитава*. И затова нашето училище изпълни страната съ едно голѣмо множество хора, завършили разни училища, които знаятъ твърде много нѣща, непотрѣбни тѣмъ въ живота, знаятъ, но едно не знаятъ: — да уважаватъ себе си и другитъ, да обичатъ не само себе си, но и другитъ, да даватъ мѣсто въ живота не само за себе си, не само за своитъ, но и за чуждитъ.

И ето, въ последно време тази най-слаба страна въ работата на нашето училище се добре съзна. Висшиятъ училищенъ съветъ, койго приключи заседанията си неотдавна, и членоветъ на който се смѣта, че сж цвѣта на българското учителство, обстойно се занима съ нуждата училището да почне да възпитава, а не само образование да дава, и взема решение въ този духъ.

За насъ, християнитъ, които съ болка на сърдце следѣхме какъ нашето училище (особно сръдното) систематически и сигурно, неизвестно по чия вина и по какви пжтища, отчуждаваше младежъта отъ християнската вѣра, насъ това решение може само да ни радва. Но ние се питаемъ: Какъ, въ каквъ духъ смѣта нашето училище да възпитава нашитъ синове и дѣщери? Защото има възпитание, чуждо, даже враждебно, на нашата православна вѣра, има възпитание, което въздига въ божество немощния човѣшки разумъ, създава култъ на сжщия този разумъ, („Да нѣмате други богове освенъ Мене“), учи човѣка на абсолютна самоувървеностъ. То казва: *Божеството — това си ти, човѣче!* Тази формула, вбита въ мозъка на човѣка, влѣзла въ кръвта му,

въ цѣлото негово сжщество, дава ужасни резултати. Възпитаниятъ въ този духъ човѣкъ е студентъ, жестокъ субектъ, израсълъ съ мисль, че той е „римски императоръ“, комуто трѣбва да се кланятъ всички земни племена, че вселената се върти за него и около него. И у този човѣкъ, а такива има вече много у насъ, има „нравственостъ“, но това е своеобразна нравственостъ, лишена отъ огъня и опората на религията, нравственостъ безъ Богъ. Висшиятъ учебенъ съветъ е решилъ два часа седмично въ всички ср. учил. да се преподава нравоучение. Но това нравоучение не ще ли бжде една опасна, разюздана работа, нравоучение — измислица, дѣло, на всѣ и отдѣленъ умъ? Въ името на какво ще се иска отъ ученицитъ да бждатъ (и ще се иска ли) добри, милостиви, снисходителни? Защото мнозина съставители на учебници въ гимназиитъ пишѣтъ, че морала е относително нѣщо, че християнскиятъ моралъ е една стара, безжъба баба, за която трѣбва да се срамуваме, и за това въ учебника по Етика въ гимназията за християнски моралъ сж отдѣлени само две страници и се разглежда като нѣщо минало въ историята, въ архивата, въ „музея на глупостта“. Да, ние християнитъ, родителитъ на нашитъ ученици, искаме да знаемъ какво е онова нравоучение, по което нашето училище вече е решило да възпитава, а не само да учи.

Православна България е сита отъ опити, вършени надъ нейнитъ деца отъ неустановени хора. Тя иска, и има право да иска, ясно и разбрано: *нашитъ учители да възпитаватъ българчетата съ вѣрата въ Бога — Христа*. Православна България иска: 1) *Всички деца на български поданици — православни да получатъ основно и прогимназиално образование въ български държавни училища.* 2) *Въ всички сръдни учебни заведения, освенъ всички други знания, противъ които никой не е, да се въведатъ по три часа седмично задължителни уроци по въроучение, както е въ голѣмитъ европейски страни, а, ако това изеднажъ е невъзможно, да се въведатъ като преходна мѣрка, въ всѣки класъ по два часа седмично библийски беседи за религиозно-нравствено (а не само нравствено) възпитание на младежъта. Всичко това е необходимо нужно за свѣтлото бждаще на отечеството ни. Всѣкога, народи, възпитавани въ духа на Християнската вѣра, сж били сж крепкъ духъ, сж имали силна държава. И днешната действителностъ доказва сжщото. Ние не искаме нашитъ деца повече да бждатъ отчуждавани отъ вѣрата на дѣдитъ имъ.*

Искаме училището да ни даде вѣрващи въ Христа хора, послушни синове и дѣщери, преданни граждани на отечеството, а не да вади не рѣдко интеллигентни майкоубийци и родоотстъпници.

Проф. Д. Дюлгеровъ

Значение на догмата.

IV

Освенъ това, догматътъ не е нѣщо ново и невиджано въ науката. Догматътъ, като свѣтлоизлъченъ синтезъ, особено често се среща въ тематиката при опериране съ ирационални числа. Сжществуването на догми въ науката буди даже по силно недоумение, отколкото сжществуването имъ въ областта на вѣрата. Въ първия случай ние имаме индивидуални постижения на човѣшкия разумъ, който предявява горделиви претенции за непогрѣшимостъ. Въ втория случай ние имаме Божествена истина, дадена непосредствено чрезъ откровение на Църквата Христова. Въ първия случай истината, която търси човѣшкия разумъ, е неизвесна, неопредѣлена. Въ втория случай истината е напълно извесна, но тя се постига чрезъ индивидуаленъ религиозенъ опитъ. Нейното съдържание се разкрива и изяснява съ постепенно възрастваща пълнота, въ зависимостъ отъ чистотата на сърдцето и яснотата на духовното просвѣтление. То достига абсолютна пълнота тогава, когато се слѣе съ истината, т. е. когато е усвоено съдържанието на истината, която п а з и църковното съзнание и е възприета онази логическа формулировка, която е далъ на истината разумътъ на Църквата. Има, следователно, пълна свобода, както за усвояване съдържанието на догматитъ, така и за изразяването имъ въ индивидуални логически формулировки. Има безусловенъ прогресъ за всѣки християнинъ, както въ живота, тъй и въ научното разкриване и обоснова на догматитъ.

Христосъ ни е далъ, свѣтлина и разумъ да узнаемъ сжщността на догматитъ, да правимъ логически изводи и формулировки. Той е далъ таланти на човѣшкия разумъ: талантитъ сж догматитъ, а догматическитъ изяснения сж припечеленитъ таланти.

2.

Други пъкъ се запитватъ: За какво сж догматитъ? Хората сж пжтници на земята. Своето земно битие тѣ трѣбва да използватъ, за да се приготвятъ за Царство Небесно. За тази целъ не сж нуждни сухитъ догмати; необходимъ е подвигъ, изпълнение на заповѣдитъ Божии, вѣра въ Словото Божие. Необходими сж творчески усилия на волята, жертви на любовта, а не безжизнени теоритически формулировки на истината.

Известниятъ протестански ученъ Адолфъ Харнакъ сочи, като отличителна черта на прехристиянската община, „преживяването на религията. Въ първитъ дни на християнството всѣки членъ на Църквата непосредствено чувствувълъ своето единение съ Бога. По-късно догматическата христология убилъ истинското християнство; тя разжъсала връзката между вътрешнитъ религиозни преживявания и тѣхната теорети-

ческа формулировка. Живата вѣра се превърнала въ задължително въроизповѣдание, предаността на Христа — въ христология, пламтящата надежда за Царство Небесно — въ учение за безсмъртие, прочестото — въ научна екегетика и богословска наука. Истинската религия се превърнала въ учение, нравствеността станала не свободна, ригористична.“

П. Н. Учителъ.

„Евангелие и животъ“.

— Каква е сжщността на човѣка? Какво е той? Кжде отива? Кой живѣе тамъ, горе, надъ звездитъ?

Тѣзи въпроси, които срѣщаме въ едно стихотворение на Хайне, сж стари, но и вѣчно нови въпроси на всички мислящи хора. И отъ всички времена и страни сж се мжили учени и прости, роби и господари, да разтворятъ запечатаната книга на живота, да разрешатъ тъмната загатка на битието, но животътъ, както и по-рано, подобно на Сфинкса, упорито крие своята велика тайна. До явяването на Христа хората напразно сж се лутали да дирятъ истината.

Наистина, тѣ сж съзнавали сжществуванието на една върховна сила, но само че търсили Бога въ разнообразието на свѣта, въ звездитъ на небето, въ силитъ на земята. Но идеята за божеството се отличавала съ своя грубъ и краенъ натурализъмъ, а като негова неизбежна последица е билъ грубиятъ моралъ: чувствителност и поквара. Много естествено. Както религиитъ били олицетворение на естествениятъ сили на природата, тъй и нравствеността била само узаконение на свойственитъ на човѣка низки, груби инстинкти.

Ловете минутитъ да се наслаждавате — ето девизътъ на старото човѣчество. Духовни потребности не се пробуждали.

Но имало мнозина, които не могли да се примирятъ съ тая задушлива атмосфера на нравствена поквара, всеобщо насилие и подло раболепство, живѣяли само съ надеждата, че ще изгрѣе най-сетне надъ свѣта зората на новия животъ. И скоро се чуло словото на вѣчната истина отъ брѣговетъ на Йорданъ.

— Елате при мене всички отрудени и обременени и азъ ще ви успокоя. „Научете се отъ Мене“ и вие ще намѣрите миръ за вашитъ души.

Като чули този позивъ хората, уморени отъ безплодни блѣнове за истински идеалъ на живота, трѣгнали съ хиляди следъ Него, безъ да се плашатъ нито отъ гонения, нито отъ мжки, нито отъ самата смъртъ. Христовото учение, като нѣкой грандиозенъ пожаръ, подхванало цѣлия тогавашенъ свѣтъ.

Евангелскиятъ законъ на любовта къмъ Бога и хората, подобно на нѣкой фаръ, високо свѣтналъ надъ свѣта и станалъ като пжтеводна звезда на човѣчеството въ мразната и гжста мжгла на живота, зато-

ва многоѣковниятъ езически строй на живота рухналъ.

Богъ е духъ и ония, които го изповѣдватъ, трѣбва въ духъ и истина да го изповѣдватъ, обявило Евангелието, и така за пръвъ пжтъ отжснало божеството отъ земята и земното, издигнало мисльта за него по-горе отъ свѣта и човѣшкитъ страсти, показало пжта за служенето му въ нравственото съвършенство. Богъ е духъ. Не е сила на природата, не е обожественъ герой, а лично духовно сжщество. Той е висшъ разумъ. Висша любовъ. Висша правда. Висша святостъ. Само тая идея вече мощно издига човѣка. Обаянието отъ физическата природа е съборено и физическиятъ потрѣбности на човѣка сега се представятъ като служене на грубата материя. Не сж тѣ, които трѣбва да иматъ първо мѣсто въ човѣка. Човѣкъ носи въ себе си частица отъ божеството, а Богъ е духъ. Ето защо за хората отъ сега най-голяма цена трѣбва да иматъ духовнитъ интереси. За духовнитъ цели, за истината и доброто, за висшитъ разумни стремѣжи, човѣкъ е длъженъ да се откаже отъ най-милитъ силѣтски влечения. Той трѣбва да се откаже и отъ всички долнопробни наслаждения на животинската физическа природа, и отъ кръвнитъ си роднински връзки, ако интереситъ на неговитъ близки ставатъ въ разрѣзъ съ исканията на нравствеността.

Анри дьо Пьоли.

Майчина любовъ.

(Анализъ)

Майчината любовъ е една отъ най-чиститъ форми на човѣшката любовъ. Свѣтската жена, която не вижда въ своя синъ, освенъ кокетна, хубава, забавна играчка, не е майка. Доказателство за това е, чета жертвува твърде често на своя егоизъмъ и на своитъ удоволствия възпитанието на малкото сжщество, което трѣбвало да усвои нейния животъ.

Истинската майка се посвѣтвява, изтощава, жетвува се цѣла за своето дете. Тя вижда и обича въ него по-друго нѣщо отъ малкия автоматъ, който има своета прелестъ въ известни часове. Тя вижда и обича въ него нѣщо нематериално, невидимо, неосезаемо: едно сжщество, на което е дала животъ, което е нейно, чиято слабостъ и е повѣрена отъ Небесния Отецъ, едно цѣнно сжщество, чиято душа е най-хубавото творение на Създателя и тайнственъ храмъ на божествена любовъ.

Майкитъ, които не вѣрватъ въ Бога и които не виждатъ всички тѣзи нѣща въ своето дѣте, не познаватъ дълбочината, постоянството, героизма на майчината любовъ. Тѣзи, които не обичатъ въ синовѣтъ една света и божествена съкровищница и които се ограничаватъ да обича въ тѣхъ само плода на своята утроба, се спиратъ на половинъ пжтъ къмъ майчината любовъ и, понеже не отиватъ на върховетъ, тѣ се излагатъ на опасностъ да се отклонятъ къмъ

стръмнитъ урви на егоизма, на суетността, ако не и още по-долу.

Чувството може да съществува, само ако вещественният обект, който го предизвиква, е приет *подъ никакъв невестествен и неосезаем изглед*. То не може да бъде трайно, силно, съвършено, освен ако разумът води сърдцето презъ чувственото покривало към *невидими реалности*, които образът не представя.

Изъ църковнитъ обряди.

Втората вселенска задушница се извършва въ сжбота преди деня на Петдесетница, преди деня на Св. Троица, отъ което се и нарича *Троицка*. Въ тази сжбота се извършва поменъ за всичкитъ умрѣли благочестиви християни въ този смисълъ, че съ събитието за слизането на Св. Духа се завършва домостроителството за спасението на човѣка, въ което спасение участвуватъ и умрѣлитъ. Затова църквата, като възнася въ 50-ницата молитва за оживотворение на всички вѣрующи, проси, щото и умрѣлитъ да се сподобятъ съ благодатъта на Св. Духа, съ която тѣ се сподобили при живота си, като източникъ на вѣчно блаженство, тъй като *святимъ Духомъ всѣка душа живи*.

Освенъ споменатитъ две сжботи, *Месопустна* и *Троицка*, у насъ се извършва задушница и въ Димитровденската сжбота, която се пада преди деня на Св. В. М. Димитрия. Тази задушница съ окръжно на св. Синодъ напоследъкъ се превърля въ сжботата предъ Архангеловъ денъ. Установяването на задушницата въ този денъ е за спасението въобще на умрѣлитъ наши братя. Тази задушница била установена най-напредъ въ руската църква по следуюция начинъ. Въ 1380 год. на 8. септемврий, Димитрий Донски, руски князь, като свършилъ Куликовската битка, извършилъ поменаване за падналитъ въ нея войници и заповѣдалъ да се извършва това поменаване всѣка година преди 26 октомврий. Последствие, заедно съ войницитъ почнали да споменуватъ и другитъ умрѣли и по такъвъ начинъ въ тази сжбота захванали да споменуватъ мъртвитъ въ цѣлата православна Русия, отъ кждето този обичай преминалъ и у насъ. На нѣкои мѣста въ България, вмѣсто въ Димитровденската сжбота, тази задушница се извършва въ сжботата предъ Петковденъ. Такъвъ обичай има въ Шуменъ. Това превърляне е станало отъ незапомнени времена. То не е правило.

Общо поменаване за умрѣлитъ още се извършва въ Томина понедѣлникъ или вторникъ (на нѣкои мѣста и въ сжбота) и преди праздницитъ: Св. апостоли Петра и Павла, Успѣние Богородично и Рождество Христово. Това поменаване става не по уставъ, а само по обичай. Такова поменаване на нѣкои мѣста, както е въ Шуменъ, става още въ всичкитъ четвъртъци отъ Томина недѣля до Възнесение. Не се върши поменъ за умрѣлитъ презъ 40-тѣ дни на Великия постъ до Томина недѣля, презъ двѣтѣ седмици на Богородичния постъ и отъ Игнаждень (предъ Коледа) до Ивановъ денъ.

Имената на умрѣлитъ, опредѣлени за споменуване, въ старо време записвали на таблици и свитъци, направени отъ хартия или тъмно изработена кожа, подобно на стрижалитъ.

На едната страна записвали имената на живитъ, а на другата — имената на умрѣлитъ. Тѣзи таблици се наричали *диптихи* или *помятици* и се пазели въ олтаря. Най-ценно е поменаването имената при проскомидията.

Прекрасенъ цвѣтъ.

Единъ младъ човѣкъ, на име Гиласъ, който се отличавалъ съ здраве, веднажъ излѣзълъ изъ селската къща на набожнитъ си родители, за да получи образование въ блѣстящата столица на Персия. Тукъ младия човѣкъ видѣлъ една развратна жена, която започнала да му поставя примки, като се стараела да очарова сърдцето му съ ласки и пѣние.

Обаче Гиласъ дълго време се борилъ съ хитруванията й, — въ душата му живѣлъ още споменъ за майка му и уроцитъ й Но развратницата не го оставяла. Ней се отдало малко-помалко да завладѣе сърдцето на младия човѣкъ. Жаждата за чувствени наслаждения растѣла въ душата му и той билъ пълненъ съ безпокойствия.

Но ето, единъ таенъ гласъ го извелъ на полето близо до Сусъ и той започналъ да ходи замислено напредъ — назадъ: ласкитъ на развратницата като стрѣла го поразили въ сърдцето.

Но внезапно той забелѣзълъ въ краката си единъ съ нищо несравнимъ по красота цвѣтъ — най-красивия цвѣтъ въ Персия въ пълненъ разцвѣтъ, съ златистопурпурна боя, и цѣла струя ароматъ се разливала около него.

Крайно очуденъ, Гиласъ се поостранилъ малко и си казалъ въ душата: „Солима най-красивата отъ тукашнитъ жени, прилича на този цвѣтъ, О, ако би й се отдалъ съ всичката си душа!... И що може да ми пречи? Отъ сега тя е моя както и това цвѣте!“

Следъ това младиятъ човѣкъ се приближилъ и се навелъ къмъ прекрасния цвѣтъ, за да се наслади отъ аромата му. Но изведнажъ той отскочилъ уплашенъ. Черна отровна змия се показала между листата съ отворени уста и, съскайки съ езика си, се отправила къмъ момъка.

И отъ това време Гиласъ се почувствувалъ бодъръ и силенъ и избѣгалъ отъ развратната Солима.

Човѣкътъ е пжтникъ.

Единъ добъръ и набоженъ човѣкъ тръгналъ за хаджилъкъ. Той пжтувалъ дълго. Единъ денъ било много горещо и човѣкътъ, цѣлъ покритъ въ прахъ и капналъ отъ умора, привечеръ стигналъ до една голѣма и хубава градина. Въ нея се издигала красива къща съ нѣколко кули. Тя приличала на истински царски палатъ. Пжтникътъ, безъ да пита нѣкого, влязалъ въ градината, а после и въ къщата. Като стигналъ единъ голѣмъ коридоръ, който билъ посланъ съ хубави килими, той свалилъ шапка и почналъ да се моли. Въ това време влѣзалъ единъ отъ слугитъ. Като видѣлъ чужденеца, той му се скаралъ и искалъ да го изпжди. Но пжтникътъ се приструвалъ, като че нищо не чува и продължавалъ да се моли.

Стопанинътъ на къщата билъ много богатъ — владѣялъ много голѣми земи и безброй добитъкъ. Като чулъ гласа на слугата, той побързалъ да види на кого се той кара. Дошълъ при стареца и му казалъ: „Изглежда, че ти си взелъ тази

къща за черква, та си влѣзалъ да се помолишъ. Имашъ грѣшъка. Помоли се и излѣзъ!“

Човѣка стговорилъ: „Господине, позволи ми да ти задамъ нѣколко въпроса. После ще си излѣзъ!“

Стопанинътъ се съгласилъ. — Кой е живѣлъ въ тази къща, когато тя била направена? — запиталъ старецътъ.

— Тя е правена много отдавна. Въ нея е живѣлъ нѣкой мой прадѣдо, — отговорилъ стопанинътъ.

— Следъ него кой е живѣлъ въ нея?

— Неговитъ синове.

— Следъ тѣхъ?

— Следъ тѣхъ — тѣхнитъ синове.

— После?

— После моятъ дѣдо.

— Следъ него

— Следъ него баща ми, а сега — азъ.

— Следъ тебе.

— Следъ менъ въ нея ще живѣятъ моитъ синове.

— Ето, виждашъ колко много хора сж живѣли въ тази къща и сж минали и заминали като пжтници. Ще замиснешъ единъ денъ и ти, като пжтникъ, и ще напуснешъ за винаги. Не е ли тогава и тази къща като всѣки човѣшки домъ за пжтници? Едни преживѣватъ въ него по-дълго, а други помалко. Но всички сж пжтници и си заминаватъ. Пжтникъ съмъ и ше преспя въ тази къща само една нощъ.

Стопанинътъ се почудилъ на мъдростъта на този старецъ. Той не само му позволилъ да пренощува въ неговия домъ, но го и настанилъ въ най-хубавата стая и го нагостилъ богато.

Хроника.

Свещеницитъ отъ Шуменската дух. околия имаха събрание на две групи, на 18 и 20 того. Въ църква свещ. К. Пенчевъ отъ с. Иваново, Преславско, и Петръ Ивановъ отъ с. Палазаръ, О.-Пазарско, служиха св. Литургия. Проповѣди казаха свещ. тѣ Георги Овчаровъ изъ с. Айлякъой. Василь Тодоровъ отъ с. Марковча.

Реферати на тема: „Цель и смисълъ на православнитъ добротворотно просвѣтни братства“, говориха за първата група свещ. В. Яковъ отъ гр. Е.-Друмая а за втората група свещ. Митковски отъ Шуменъ. Разискванията върху службитъ, проповѣдитъ и рефератитъ се водиха съ оживление. Намѣри се, че служилитъ Св. Литургия сж направили малки и незначителни грѣшки поради смущение. Свещ. Г. Овчаровъ бѣ похваленъ като добъръ проповѣдникъ. Сжщо и свещ. В. Тодоровъ. За реферата на свещ. В. Яковъ се изказаха всички говорители безъ одного съ благодарностъ и похвала. Той бѣше написанъ съ усърдие, любовъ и вѣра въ дѣлото на братствата.

На 16 того почина стариятъ, многоуважаванъ и обичанъ отъ шуменци, Икономъ Радущъ Ганушевъ, на 85 год. възраст. Икономъ Ганушевъ имаше повече отъ 50 годишна свещеническа служба. Отличаваше се съ необикновена ревностъ къмъ службата си. Знаеше реда на църковната служба и го изпълняваше съ съвършенство. Билъ е въ Шуменъ 20 год. Архьер. Намѣстникъ и толкова време председател на църковното настоятелство при хр. „Св. Възнесение“. Погребението му бѣ извършено при стечение на голѣмо множество народъ отъ 10 души свещеници. Въ цър-

ква говори речъ за живота и заслугитъ на покойника Протоиерей Ханджиевъ, който представляваше Н. В. Пресвещенство Митрополитъ Симеона (последниятъ поради болестъ неможа да присѣдствува), а на гроба го говори речъ свещ. Д. Попвасилевъ отъ името на църковното настоятелство и свещ. тѣ при храма „Св. Възнесение“. Всички обичаха дѣда п. Радуща и всички съ молитва казаха: Богъ да го прости!

Г-нъ Стойко Райчевъ отъ Шуменъ, по случаю година отъ смъртъта на жена си *Маринка*, внесе въ касата на Добр. просв. братство при храма Св. Възнесение сумата 300 лева. Настоятелството му изказва гореща благодарностъ.

Утре, недѣля, въ 4 часа следъ обѣдъ, ще има беседа въ салона на църквата „Св. Възнесение“. Посещавайте беседитъ, за да си изясните много въпроси по вѣрата.

Международното бюро за контролъ на книгитъ, които се печататъ, показва въ своето последно комунике, че Холандия заема първо мѣсто, по отношение печатане на практични и поучителни книги за широката народна маса, за децата, както и религиозни книги. Отъ общия брой на религиозни книги, които се печататъ, ней й се пада 10%. Следъ нея иде Америка, Германия и Дания съ 8%, Норвегия и Франция съ 7%, Англия 6%, Испания 5% и др.

Ромъния, България, Сърбия, Гърция не фигуриратъ въ тая статистика.

Силни земетресения е имало въ Палестина. По вече отъ стотина къщи сж се съборили. Надъ 1000 души има убити. Светитъ исторически монументални сгради отъ Иерусалимъ леко сж пострадали. Църквата надъ Светия гробъ е останала непоколебима и незосѣгната.

Споредъ последната статистика католичката църква въ Китаи има: 6 Епископи, надъ 50 викарии, 2669 свещеници, отъ които 988 мѣстни, 207 калугери, отъ които 93 мѣстни, 17 331 катихети, 73 основни учители съ 2389 ученици, 39 висши училища съ 633 студенти. Общия брой на католицитъ е 2,252,000, а на оглашенитъ 55,000.

Училишния бюлетинъ отъ гр. Бернъ (Швейцария) пише, че кинематографа въ този градъ е билъ посетенъ отъ 5750 ученици. Тамъ тѣ сж видѣли 1914 безнравствени сцени, 1286 скандали и сцени между мъжа и жената, 1330 сцени съ разни пияници, 1060 прелѣстиявания, 1120 начини какъ да се развали едно семейство, 1224 случая какъ да се убиятъ — застрелватъ хора, 1645 мошенничества, 1179 кражби, 1171 случая, гдето се опожарява и убива, 765 самоубийства.

Всѣкой може да си представи какво може да произлезе отъ тия деца, които посещаватъ такива филми. И се чудимъ, че свѣта билъ лошъ, че не можемъ да се справимъ са тяжеститъ на живота, че децата станали много чувствителни и нахални. Такова възпитание — такива резултати.

На 3 септември т. г. въ Варна се тегли лотарията на Комитета за издигане паметника на Св. Царъ Борисъ Михаила. Печелятъ следнитъ билети: № 63 печели 50,000 лв. и № 9458 — 20,000 лв., № 52,429 — 10,000, № № 41,801, 45,814

и 68, 979 — по 5000 лв. № 209, 1513, 3835, 8753, 17,397, 26,544, 27,395, 40,292, 42,143, 43,119, 51,64,488, 64,807, 67,740, 80,687, 90,976, и 95,225 — по 500 лв. печелятъ:

371, 452, 467, 512, 637, 674, 996, 1230, 1417, 2771, 3131, 9016, 11 777, 15186, 15410, 18,992, 19,369, 20,969, 24,876, 26,929, 27,443, 28,105, 30,871, 31,402, 35,370- 38,098, 39,289, 45,633, 46,019, 46,295, 48,833, 49,774, 49,983, 56,060, 57,345, 58,725, 64,044, 70,458, 74,142, 83,922, 87,092, 87,478, 89,850, 92,613, 95,750, 99,181 и 99,885.

Повече билети има съ печѣба по 100 лева. Ако нѣкой изъ околията надява, че е спечелилъ 100 лева, да пише въ редакцията. Малко то ни е малко, а билетитъ много, затова не ги печататъ. Малкото две годишно дете Свещ. Д. Михайловъ отъ Осмаръ, Преславско, печели отъ тази лотария 5,000 лева.

КНИЖНИНЪ.

Православна християнска библиотека брой 3 — урежда и издава свещеникъ Димитър Василевъ. И този брой отъ Библиотеката като другитъ два, за които дохмѣ отзивъ презъ лѣтото дава полезно и увлекателно четиво, предимно за младежтъ отъ срѣднитъ учебни заведения. Горещо препоръчва хубавата библиотека.

Получи се въ редакцията бр. 1 и 2 год. V отъ вестникъ **Добро здраве**, вестникъ хигиена и санитарна просвѣта. Редакторъ д-ръ Георги Ефимовъ — Кюстендилъ. Излиза три пжти въ месеца. Годишенъ абонаментъ 35 лева. Вестникътъ дава вътрѣдно полезно за здраве четиво и заслужава да се те въ всѣко семейство.

В. Народна отбрана, IX, независимъ воененъ вестникъ. Дава четиво предимно за военни хора, но почти всѣки брой има една или две статии съ по-широкъ обхватъ, дето се третираатъ родолюбивы и общочовѣшки тези.

В. Зорница, год. 47, селмиченъ вестникъ, органъ на Българското евангелско братотворително дружество.

В. Разградски вестникъ, год. I, независимъ обществено-вестникъ. Излиза всѣки вестникъ. Информационенъ вестникъ, съ значение предимно за Разградската околия. Списва се добре. Третира разнообразни въпроси.

В. Еленска защита, год. II, малко вестниче съ значение предимно за Еленския край.

В. Вѣлослатински вестникъ, год. I, независимъ седмиченъ вестникъ за стопанство, култура и просвѣта.

В. Обществена трибуна, год. III, независимъ обществено-вестникъ за култура, стопански животъ. Излиза въ гр. Е.-Друмая.

Евангелието на Царство Божие, изяснено отъ Протоиерей Гладковъ, превелъ отъ руски четвъртото издание Ив. Ст. Визировъ, Св. Евангелие безъ дрътърба да се чете отъ всѣки християнинъ, ала то, изтъкнато отъ Проф. Гладковъ, е тая единъ чуденъ нанизъ бисери на божествената мисълъ, които леко могатъ да станатъ достойни стезжания на всѣко чешко същество.

Всѣко християнско семейство трябва да има тази неосценима книга.